

Lønningsforhold var for, medens det berømt har havt større Interesse for os at komme til Erfkjendelse om, hvorvidt det forlangte forpøgede Medhjælperpersonale var nødvendigt eller ikke. Efter de Oplysninger, som vi have faaet fra den høitærede Finansminister, have vi ikke for vort Bedkommende kunnet reise nogen Tvivl om Nødvendigheden af at bevilge det begjærede Antal Medhjælpere, og vi have derfor ikke havt tilstrækkelig Grund til at foreslaa en Medsættelse deraf.

**Finansministeren (Estrup):** Det erede Udvalg med Undtagelse af et Medlem har foreslaaet, at der skulde indsettes en ny Post, som bestemte, at der skulde gives en Godtgjørelse af 20,000 Kr. til de tidligere Forpagtere af Østersbankerne ved Limfjorden for udførte Forbedringer. Dette er jo en meget gammel Sag, som nu her iaar vil komme til sin Afslutning. Jeg skal ikke komme tilbage paa Sagens Historie, men kun udtale, at efter mit Skjøn have de gamle Forpagtere af Østersbankerne hverken noget Retsskrav eller noget Billighedsskrav paa at faae en saadan Erstatning eller Gave af Statskassen. Jeg har end ikke med min bedste Villie kunnet komme til det Resultat, at der her forelaa enten et Retsskrav eller et Billighedsskrav, som burde fyldestgjøres, thi i saa Tilfælde havde jeg jo selvfølgelig selv foreslaaet dette; men jeg skal villig indrømme, at Afgjørelsen af dette Spørgsmaal maa bero paa et Skjøn om, hvorvidt der er foretaget Forbedringer eller ialtsald Foranstaltninger med Forbedringer for Die, og naar Hvertallets Skjøn saavel i dette som i det andet Thing gaar i den Retning, at der billigvis bør gives en saadan Godtgjørelse, saa skal jeg ikke modsætte mig dette, thi jeg fra mit Standpunkt nærmest maa betragte det som en Gave. Jeg tror allerede at have udtalt som min Mening, at, hvor der er en Tvist imellem den Stærke og den Ringe, den Rige og den Fattige, maa man fra den Stærkes og Riges Side være meget forsigtig med ikke at benytte sig af, at der ikke kan gjøres Retsskrav gjældende, for ikke at yde den anden Part en ham formentlig tilkommende Erstatning eller Godtgjørelse, og det er støttet paa denne Betragtning, at jeg ikke vil modsætte mit Væbdringsforslaget, naar Rigsdagens Skjøn gaar ud paa, at der her billigvis bør gives, jeg vil nødig kalde det hverken en Erstatning eller en Godtgjørelse, men der bør gives Noget til de Bedkommende, der formene at have Krav paa Statskassen. Vi ville da endelig faae dette Spørgsmaal bragt til Afslutning. Jeg skal altsaa hverken fraraade eller tilraade det hvide Thing at vedtage dette Forslag; jeg betragter Afstemning som et Udtryk for, hvad dette Things Skjøn i denne vanskelige Sag gaar ud paa. — Om det andet Væbdringsforslag, som er stillet af hele Udvalget til § 2, og som gaar ud paa at

medsætte den forlangte Sum til Istandsættelse og tilbels Ombygning af Kassererboligen i Carom med et Beløb af 8,209 Kr. 57 Ø., skal jeg kun udtale, at naar jeg kun kan opnaa 14,000 Kr. til denne Istandsættelse, saa skal jeg bestræbe mig for at gjøre denne Istandsættelse saa fuldstændig som muligt for denne Sum; men jeg kan naturligvis ikke garantere for, at alt Fornødent vil blive istandsat eller med andre Ord, jeg kan ikke give Thinget nogen Forsikring om, at jeg ikke saa adaaere maa komme igjen og begjære noget Mere, for at fuldende denne Istandsættelse. — Til § 3 er af et Flertal stillet et Forslag, som gaar ud paa at indskyde det lille Ord „indtil“ foran 16,000 Kr., der findes angivet paa § 3 under Nr. 4 b., og som forudsættes at ville medgaa til forlods Afholdelse af Salgsudgifter m. m. i Anledning af de vestindiske Aktiver. Dette Væbdringsforslag kan jeg ikke tiltræde. Den erede Ordfører har fuldstændig rigtig bemærket, at Betydningen heraf for de 16,000 Kr. Bedkommende er at ophæve den Karakter, der hidtil have havt som kalkulatoriske. Det er ikke blot en Formening fra Regeringens Side, at de have været betragtede som kalkulatoriske, men det er ogsaa anerkjendt af den samlede Statsrevision. Der er ikke søgt Efterbevilling paa de hyppige Overskriftelser paa denne Konto, og Statsrevisionen maatte nødvendigvis, naar den ikke havde erkjendt Posten for kalkulatorisk, have gjort Bemærkning i saa Henseende. Det har ingenlunde manglet paa Bemærkninger om Vællagelserne over de store Beløb, der ere medgaaede, men der er ingenlunde fremkommet Indsigelse fra Statsrevisionen mod denne Betragtning af Posten som kalkulatorisk, og jeg formener, at det er ganske nødvendigt at holde paa den som kalkulatorisk, naar man ikke vil umuliggjøre Væretagelsen af Statskassens Interesse i disse Forhold. Vedtagelsen af dette Forslag eller rettere Indsigelsen paa Finansloven for det kommende Aar af dette lille Ord „indtil“ vil have den Virkning for Diebliffet, at jeg hurtigst mulig maa søge at realisere til enhver Pris de Plantager, som Statskassen i dette Diebliff eier paa St. Croix, og tillige de Plantager, som man eier de facto, om end ikke af Navn. Det er klart, at en Bevilling paa 16,000 Kr., altsaa kun lidt over 4,000 \$, naar den ikke maa overskrives, vil sige det Samme som, at Finansministeren ikke kan beholde under Statens Drift nogen af de Plantager, vi i dette Diebliff have paa St. Croix. Driftsudgifterne ved en Plantage løbe, som det vil ses af Finansudvalgets Betænkning i det der Fremsatte, for et enkelt Aar op til 12—14,000 \$, ganske vist mindre for de mindre Plantager, men for de større indtil dette Beløb. Da Udgifterne ved en Plantage paa St. Croix ere visse, men Østien og Indtagterne som betjendt ere høist usikre, gad jeg egentlig nok vide, hvorledes man med en begrændset